

DÜNYANIN
BÜYÜSÜHazırlayan:
Turan Horzum
Murat Şahin

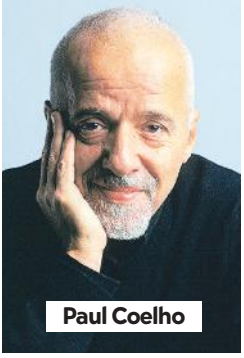
HİKAYELERİN BÜYÜSÜ

Altını ellerinin arasında sıkı sıkı tuttu, ayağa kalktı ama kendini güçsüz ve umarsız hissediyordu; dizlerinin üzerine çöktü, altını çukura bıraktı ve üstünü toprakla örttü. Hayır, altını alıp götürmeyecekti. Bu bir dürüst olup olmama sorunu değildi, insanın düşlerini gerçekleştirmesine engel olan iki şey olduğunu anlamıştı: Birincisi düşlerin zaten asla gerçekleşemeyeceği düşüncesi, ikincisi de kader çizgisinin ansızın tersine dönmesiyle bu düşlerin en beklenmedik anda gerçekleşebilir olması...."

Paulo COELHO
Şeytan ve Genç Kadın

YAZARIN BÜYÜSÜ

"Falakaya yatırıldım, soğutucu denen bir yere kondum. Kafama bir çuval geçirilmiş halde sürekli çıplak tutuluyordum. Burada üç ay geçirdim. "Sonra 'tamam' dediler. 'Yeterince korktu. Bir daha asla hükümete karşı çıkmaz.'"

Paul Coelho

Haklılardı. Tamamen korkmuş haldeydim. Bu korkudan kurtulmak yıllarımı aldı. Çünkü hapisten çıkabilirsiniz ama hapis içinde kalmaya devam ediyor. Kendinize sansür uyguluyorsunuz, çenenizi kapalı tutuyorsunuz. Bu korkuyla 7 yıl yaşadım. Sonra 'Bu şekilde devam edemem. Kaybedecek bir şeyim yok' diye düşündüm. Brezilya'da geçmişin gelecek olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşünerek, ses çıkarmaya karar verdim.

Paulo COELHO

UYKUDAN ÖNCE

Heves, empati ve ilk arkadaşlık hakkında kalbinizi ısıtacak öykü arıyorsanız Rebecca COBB'un 'MERHABA ARKADAŞIM' adlı çocuk kitabını öneriyoruz. Çocukluğun neşesini yakalayan çizimleriyle bu kitabı yavrularınıza zevkle okuyacaksınız.

...Arkadaşım! Birlikte oynamayı çok seviyorum. Oyuncaklarımı onunla paylaşmayı ve birlikte bisiklete binmeyi seviyorum. Eve gidince arkadaşımı çok özliyorum. Acaba o da beni özliyor mudur?..."

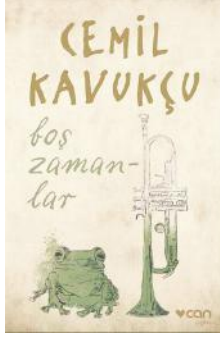
Rebecca COBB
*Merhaba Arkadaşım*ORTAYA VERDİĞİN SELAM
ASKIDA KALİYOR ARTIKTuran Horzum
horzumoz@hotmail.com

Ünlü öykücü Cemil KAVUKÇU, yeni öykü kitabı Boş Zamanlar'da gerçeklik ile yaşananlar arasındaki uçurumu su gibi aktarıyor bizlere.

Edebiyat, gerçeği temsil eden bir kurmaca dünya ve asıl olarak da temsil yükünü çeken büyük roman kişilerini (kahramanları) yaratmıştı. Edebiyatın gerçekten daha gerçek bir dünya kurma becerisi, temsil özelliğini hep kendi yarattığı kahramanlara kullandırır. Bir zamanlar olumlu bir ilişkiydi bu; ne ki zamanla bu temsil yeteneği de zayıfladı, git gide sönmüldü. Modern zamanlar, zenginleşip karmaşılaşınca, herhangi bir yaratım ögesiyle bütünüyle temsil edilemez duruma geldi. Artık parçalardan tüme varılacaktı. (Semih GÜMÜŞ- Okumak ve Yazmak)

Modern öykü de geleksel anlayışın dışında paradoks ve belirsizliği işleyerek kendine sağlam bir çıkış bulmuştur. Bu çıkışta gerçekliği taklit etme yoktur, betimlediği sosyal dünyanın hayali versiyonunu da yaratmaz. Ancak öyle bir edebi biçim kullanır ki yaşanmakta olan hayatın dağıldığını gösterir bize. Okuyucu da buralardan bütüne ulaşırsa başarılı bir öykü ortaya çıkmış olur.

Parçalı anlatımdan bütününe de resmini çizdiren başarılı öykücülerden biri de Cemil Kavukçu. Kavukçu, BOŞ ZAMANLAR adlı yeni öykü kitabıyla modern öykünün, toplumsallıktan vazgeçmeden, en iyi yazarı olduğunu kanıt-

lıyor. 1980'den bu yana öykü yazarı Kavukçu 1987'de Yaşar Nabi Öykü Ödülü ile tanınmaya başlar. Daha sonra Sait Faik, Sedat Simavi, Erdal Öz gibi edebiyat ödülleri sahibi olur. Bugüne kadar yirmiyi aşkın öykü kitabı yazar yazar son kitabı 'Boş Zamanlar'da ustalığının doruğundadır. Teknik mükemmelliğe ulaşırken tekniği hissetmezsiniz. Olay örgüsü detaylandırmadan uzak işlevsel ayrıntılarla verilir. Dil atmosferini öyle kurmaktadır ki metindeki derinliğe kapılır gidersiniz.

Boş Zamanlar'da altı öykü var. Seksen sayfaya sığdırılmış bir kitap. Her öyküyü dönüp bir kez daha okumanız gerekecek. Anlamsızlığından, zor anlaşılmasından değil; aldığınız hazza yeniden yaşamak için.

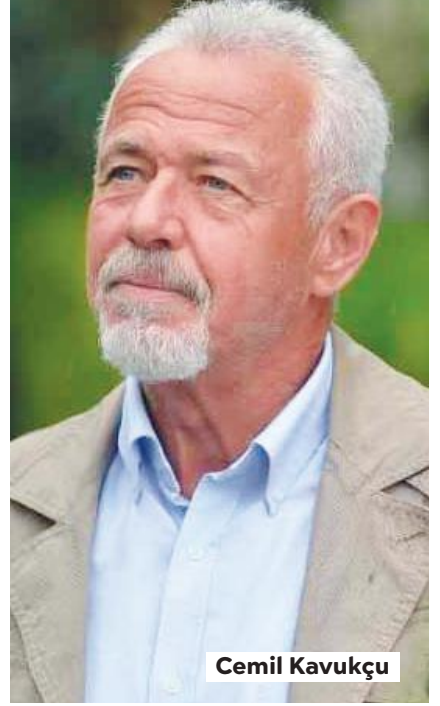
İlk öykü bir çocuğun gözüyle anlatılıyor. Annesi çocuk anlatıcısı nedenini bilmediğimiz sebeplerden dolayı anneannesi, dayısı ve dedesinin yaşadığı ('Küçük, kümes gibi, giriş, mutfak ve helayı saymazsak tek odalı teras katındaki evi hiç sevmemişim') eve getirir. Mekan sanki canlı bir karakterdir bu öyküde. Asıl önemlisi kurgudaki ironidir. Herkes kendisi değildir. Yazar epifaniye sona saklamıştır. Okuyucu, anlatılan tahtakuruları mıdır, çocuğun hikayesi midir, karar veremez. Dört sayfalık öyküde her başarılı öyküde olan gizem baştan sona kendisini gösterir. Metaforlar yok, betimleme yok, doğrudan ipuçları da. Ancak yaratılan kaos mikrokozmos niteliğindedir. Ancak bir çocuk yüreği kadar hüznü ve acıtır. Bu öykü modern öykünün en yüksek teknikte yazılmış

öyküsü belki. Anlatıcının son bölümde tahtakuruları ile annesi arasında bir benzetme kurması birçok olgunun sayı-falarca anlatılmasına gerek olmadığını kanıtı gibi: 'Delikten bir tahtakurusu çıkıyordu. Teslim olmuştu...Birden dayımın kolunu kavradım. Öldürme onu, dedim. Şaşkın şaşkın yüzüme baktı. Neden? Sanki annem gibi yürüyor, dedim, bak. Benim artık öyle bir kardeşim yok, dedi, dayım'...

İkinci öykü de çocuk anlatıcının gözüyle anlatılıyor: ÇIKŞIR. Bu öyküde de modern öykünün tüm özelliklerini görmek mümkündür. Yoksulluk vardır ama gözüme sokulmadığı gibi hiç anlatılmaz bile. Baba görüntüde serttir, sevgisizdir. Kreko (evin kedisi) ve şipka (kızılık sopası) öykünün temel karakterleridir sanki. Kavukçu yine imgelele anlam yaratarak olağanüstü bir öykü atmosferi yaratmaktadır.

Boş Zamanlar öyküsü Kavukçu'nun modernizmi zorladığı yer yer postmodernizm tadı veren bir öykü. Sait FAİK'in 'yazmasam çıldıracaktım' dediği öyküyü anımsatıyor. Birinci tekil ağzıyla kurgu ve özyaşam sanki içiçe geçmiş. Öykünün son cümlesi bir aforizmadan çok evrensel özdeyiş: Ağır olan insanın kendini cezalandırmasıdır.

Kavukçu'nun bu öykü kitabını iki bölüme ayırmak olası. İlk üç öyküyü ayrıca incelememin nedeni de bu. Çünkü bundan sonra gelen öykü Fayık ve Diğerleri başlığıyla anlatılan birbirine bağlı üç öyküden oluşuyor. Düşle gerçeğin, sözlü gelenekle hikaye anlatıcılığın iç içe geçtiği öyküler. Akıp giden, sürükleyici, yer yer Anadolu hikayeciliğini anımsatan bu bölüm Kavukçu'nun mizahi anlatımdaki yetkinliğini, argo ve benzetmelerin ne kadar yerinde yapıldı-

Cemil Kavukçu

ğın gösteren bir metin.

Son iki öykü de 'Boş zamanlar' öyküsünün devamı niteliğinde. Kavukçu'nun bu yeni kitabında alıştığımız yazım kurallarının dışına çıktığını görüyoruz. İki nokta, tırnak işaretlerini artık hiç kullanmıyor.

Cemil KAVUKÇU'nun bu kitapta kazandırdığı karakterler bizden birileri, yazılanlar geride bıraktığımız, bir parçası olduğumuz kasabalara götürüyor bizi. Orada sıkışıp kalmış, bir türlü içinde bulunduğu yaşamın uzağına düşmeyen bireylerin küçük dünyalarını anlatıyor. Bizim onlarla yüzleşmemizi sağlıyor. Kavukçu, 80 yıllarında da yeni bir sestir. Hala öyle.

Doç. Dr. Ümüt Arslan
instagram: umutarslanizmirPsikolojik Danışman Öznur Aydın
instagram: pskdanonznuraydin

Nihan Kaya 'İyi aile yoktur' diyor. Sizce de öyle midir? İnsanın ailesi iyi olmalı mıdır? Ya da bu iyilikten kastımız nedir? Kimine göre iyilik saygı ve sevgi görmek, kimine göre ise ihtiyacı olduğunda yardım etmektir. Nihan Kaya kitabında hepsinden bahsediyor. İyi aile dediğimiz kavramın çocukta travma yaratmayan aile olduğunu, sevgi ve saygı çerçevesinde büyüttüklerini ve çocuğun düşüncelerini ve kendisini önemseyip

ANNE- BABA KÜTÜPHANESİ

bağımsız bir birey gibi yetiştirmelerinden bahsediyor.

İnsan ailesinin iyi olup olmadığını büyüdüğünde fark ediyor. Onları yetiştirdiği için bazı zamanlarda ailesine minnet ediyor, bazen ise "Keşke bunu daha farklı yapsalardı da böyle hissetmeseydim" ya da "Neden bu insanlar benim ailem ki?" diye hayıflanıyor. Evet insan ailesini seçemiyor ama çocuklarını seçebiliyor. Yaşlanınca bize

baksın diye, ileride yalnız kalmayalım diye, evde ses neşe olsun diye çocuk sahibi olmayı tercih edebiliyor. Ama çocuğuna çocukken hissettirdiği ya da yaşadığı şeylerin yetişkinlikte onu nasıl etkileyeceğini bilmiyor.

Kitapta toplumun bize koyduğu "ebeveynlik" rolü ve "çocuk" rollerinden bahsediyor. Bir yetişkine

davranma şeklimiz, saygı duyma şeklimiz ve empati duygumuzun bir

çocuğa karşı da olması gerektiğini tartışıyor. Kendi çocukluğumuza müdahale edemsek de kendi çocuklarımızın çocukluğuna müdahale edebileceğimizden bahsediyor.

Kitapta Alice Miller'in, Thom Hartmann'dan ve Kurtlarla Koşan Kadınlar kitaplarından örnekler var. Son sayfalarına da Alice Miller'dan kitap önerileri ekliyor. Sadece ebeveynlerin değil herkesin okuyabileceği bu kitap ne olursa olsun çocuklarınıza iyi bir gelecek sunamasak da iyi bir çocukluk verebileceğimizi bize gösteriyor.

İyi Aile Yoktur, Nihan Kaya,
İthaki Yayınları, 2021

SORSAYDIN SÖYLERDİM

ya çalışıyorsunuz. Yazmak kendine ait bir oda, bir çeşit büyü kendi zihninizdekileri, gündüz düşlerinizi hiç tanımadığınız insanların zihinlerine aktarmak, aynı duyguyu birliğinde zamanı ve mekanı aradan çıkararak buluşmak...

Dönem romanı yazmak konusunda neler söylersiniz...

Türkiye'nin yakın tarihini arka plan olarak kullandığım üç dönem romanı var. Ah Mana Mu – Elenika – Ve yokmuş... Sanırım ben okuyarak yazmayı seviyorum. Yazar, tarihsel gerçekliğin üzerine, tarihsel olmayan kurguya dayalı insan faktörünü ve onun yine tarihe konu olmayacak insan çevresini yerleştirerek eserini meydana getirir. Tarihsel gerçeklerin içinde bildiğimiz bütün kahramanların belli özelliklerini kullanarak temsili kahramanlar yaratır. Ben bu oyunu seviyorum. Ve elbette

Yaşadığımız toprakların üzerinde geçen hikayelere karşı bir zaafım var. Tarih okumayı da seviyorum

ayrınca. Gerçek ve kurmacanın iç içe geçtiği zamanı kırarak başka mekanlar ve bambaşka zamanlarda dolaşmayı ve dolaştırmayı önemsiyorum.

Okurlarınız ile mutlaka karşılaşıyorsunuzdur ve tiyatro oyunlarınız sayesinde izleyiciler ile okurun karşısında yazar olmak ve izleyicinin karşısında yazar olmak arasındaki fark nedir ?

Okur ile çok sık karşılaşmıyorsunuz. Kitap fuarları, imzalar ve çeşitli söyle-

Handan Gökçek

şilerde karşı karşıyasınız. Siz okurun karşısında tek başıyasınız, onların arasında olamıyorsunuz hep aranızda bir mesafe var, hep karşılarındasınız. Elbette bu da bir yazar için çok keyifli onlarla birebir söyleşerek

temas ediyorsunuz ama bulduğunuz yerde hep yalnızsınız. Tiyatro oyununda ise izleyicilerin arasındasınız, oyunun yazarının yanında oturduğunu bilmiyor izleyici, onlardan birisiniz. İzleyicinin oyunu izlerken fısıldaşmaları, beden dilleri ve mimiklerini izleyerek tepkilerini çözme çalışıyorsunuz, bu bir yazar için çok daha keyifli. Aranızda mesafe yok, yalnız değilsiniz. O yüzden hemen hemen her oyunuma gidip bir köşeden izleyiciyi izlemeyi seviyorum.

RAFLARDAKİ KİTAPLAR

